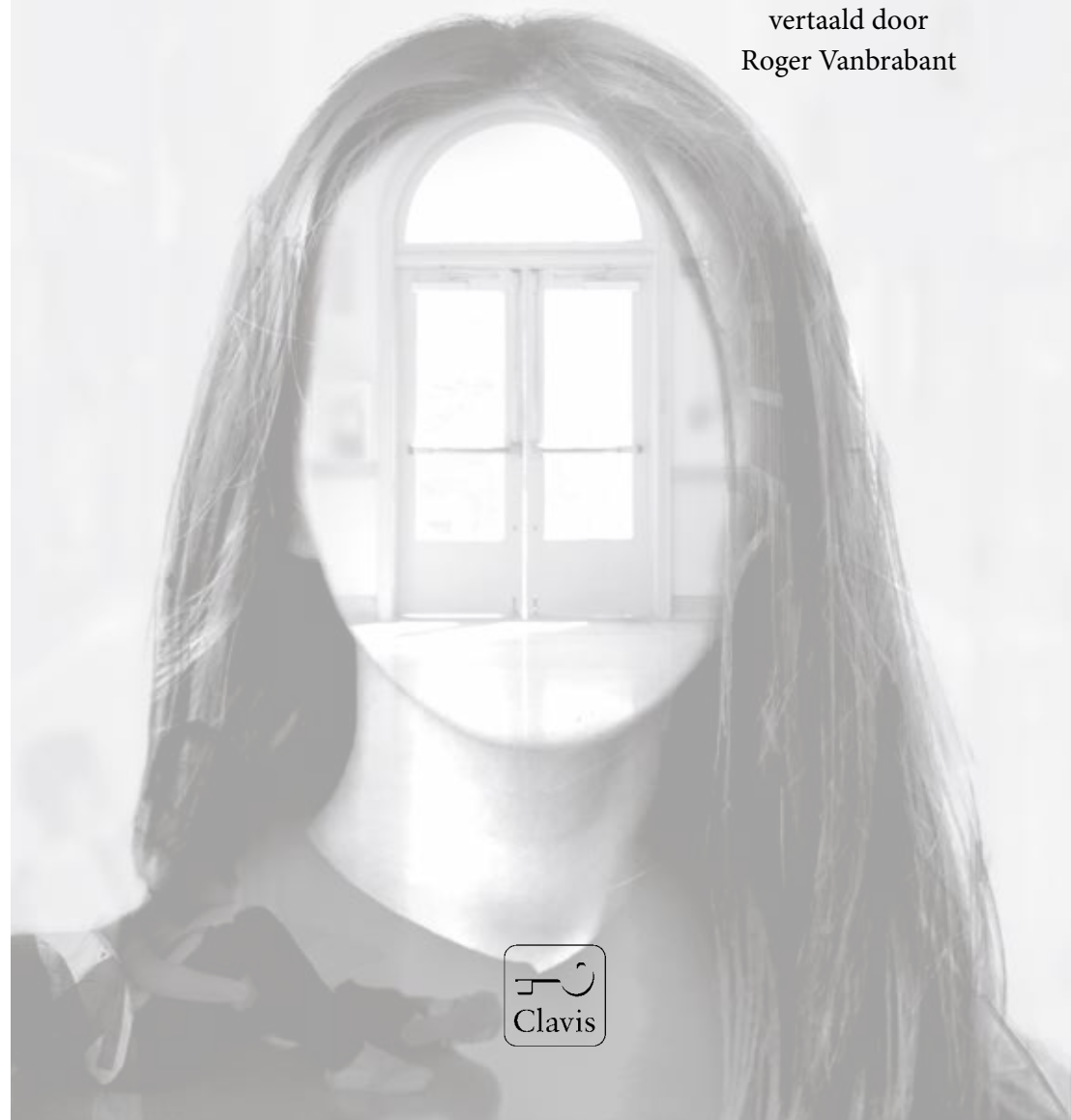

Er zullen geen helden zijn

Anna Seidl
vertaald door
Roger Vanbrabant

Voor mijn ouders.
Omdat jullie altijd in me geloofd hebben,
zelfs als ik dat zelf niet deed.

Het copyright van de tekstfragmenten uit de liedjes van
Linkin Park en Cassandra Steen berust bij
de volgende auteursrechthebbenden:
VALENTINE'S DAY
Muziek en tekst: Linkin Park / © Warner Bros.
DARUM LEBEN WIR
Muziek en tekst: Cassandra Steen / © Urban Records

Anna Seidl
Er zullen geen helden zijn
© 2014 Verlag Friedrich Oetinger GmbH, Hamburg
© 2015 voor het Nederlandse taalgebied:
Clavis Uitgeverij, Hasselt – Amsterdam – New York
Omslagontwerp: Studio Clavis
Vertaling uit het Duits: Roger Vanbrabant
Oorspronkelijke titel: *Es wird keine Helden geben*
Oorspronkelijke uitgever: Verlag Friedrich Oetinger GmbH, Hamburg
Trefw.: dolle schutter, school, shock, rouw
NUR 285
ISBN 978 90 448 2411 7
D/2015/4124/028
Alle rechten voorbehouden

www.clavisbooks.com

Alles zal ermee beginnen dat ik me verslaap. Als mijn vriend me
geen sms'je zou sturen, zou ik nooit op tijd op school zijn.

Maar uiteindelijk zal ik er toch bijtijds zitten. Ik zal daar zitten
als het gebeurt. En ik zal wensen dat ik op een andere plek was,
zo ver mogelijk daarvandaan. Tot nu toe dacht ik dat huiswerk
voor Latijn het allerergste was.

Opeens verandert alles.

Maar weet je, het probleem is dat je dat vooraf allemaal niet
weet. Het gaat niet zoals in films: daar weet iedereen al wat er
gaat gebeuren, want ze hebben de trailer gezien. En er zijn ook
geen helden, want in het echte leven denkt iedereen alleen maar
aan zichzelf.

Het is niet eens zo dat ik me afvraag: *Hoe zou het zijn als ...?*
Want het gebeurt gewoon. Je kunt er niets aan veranderen. Of
wel?

Is het de terechte straf voor wat we gedaan hebben? En alles
zal zich opnieuw in mijn hoofd afspelen – de hele dag, de voorbije
weken, het voorbije jaar, mijn hele leven. Ik zal me afvragen of
mijn leven één grote leugen was.

Angst zal me onafgebroken begeleiden, eenzaamheid zal mijn
beste vriend zijn.

Daarom vertel ik het jullie. Want ik zou je iets duidelijk willen
maken. Ik zou willen dat je het begrijpt. Sommigen van jullie
zullen het onmenselijk vinden. Anderen zullen er alleen maar
door geschokt zijn.

En jullie zullen het allemaal verkeerd begrijpen.

* 1 *

Je kunt de angst ruiken. Je kunt proberen er vat op te krijgen. Maar niemand durft zich te verroeren. We houden allemaal onze adem in.

Hij is onder ons. We kunnen ze horen, de schoten. Ze klinken hard. Veel te hard om te passen in mijn wereld van naar school gaan en leuke dingen doen. Midden in de pauze begon het. Ik heb hem niet gezien. Ik weet ook niet wie hij is. Mijn beste vriendin Joanne en ik werden net door de leerkrachten naar de beneden-verdieping gestuurd toen iedereen begon te rennen. En toen: *Pang*. En nog een keer: *Pang*.

Natuurlijk weet ik hoe een pistoolschot klinkt. Tenslotte ben ik net zo aan tv verslaafd als iedereen hier op school. Maar als het echt gebeurt, is het anders. Het is wel hetzelfde geluid, maar het klinkt tienduizend keer harder.

Een paar tellen lang blijven we staan, Joanne en ik. Dan beginnen ook wij te rennen. Boven rent iedereen. De leerkrachten, de conciërge, de leerlingen. Ik kan Philipp Schwarz zien, die een klas hoger zit dan ik. Een paar jaar geleden viel ik een beetje op hem. Hij maakte toen altijd een perfecte indruk op me. Ik kan ook Lisa Schmidt zien. Over haar weet ik eigenlijk niets. Ook Philipp en Lisa rennen.

Ik zie dat wel allemaal, maar ik *begrijp* het niet.

Niemand hier begrijpt het. Hoe zouden we dat ook kunnen? We zijn *kinderen*. Allemaal. Het maakt niets uit of we dertien of dertig zijn. Want zoiets hebben we nooit eerder beleefd. Ik verklap

je een geheim. Mijn eerste gedachte was: *Shit, ik moet hier weg*. Ik dacht dus alleen maar aan mezelf. Niet aan mijn leerkrachten en mijn medeleerlingen, zelfs niet aan Joanne. Eerst dacht ik alleen maar aan mezelf. En heel eerlijk, ik weet dat de anderen dat ook deden.

Hier zijn er geen helden. Want het is geen film, maar de realiteit. Joanne, Philipp en ik verstoppen ons in het toiletblok van de jongens. Philipp lijkt me helemaal niet meer zo leuk. Hij is alleen nog een bonk zenuwen die voor me op de grond gehurkt zit en gejaagd ademt.

Zenuwenbonken zijn Joanne en ik ook. Mijn handen zijn nat van het zweet. Ik ril over mijn hele lichaam. En dan is er die panische angst. Die knijpt mijn keel dicht. Hij drukt op mijn hart alsof hij het wil dwingen niet meer te kloppen. Daaraan herken ik dat het echt is.

Ik ben nog niet bereid te sterven. Ik ben nog maar vijftien, heb pas vijf maanden mijn eerste vriendje en zit pas in het derde jaar! Er is nog zoveel wat ik zou willen doen. En daar is sterven niet bij!

Een volgend schot doet me ineenkrimpen. Een doffe plof op de grond, een schreeuw, voetstappen. Hij komt dichterbij.

Het is vreemd. Je zou verwachten dat hij rent, dat hij gehaast is. Maar zo is het niet. We horen het geluid van zijn schoenen op de grond, doodkalm en gelijkmatig. Bijna alsof hij gewoon naar het fysicalokaal loopt. En de poort naar de hemel openschiet voor mensen die niet bang zijn. Of naar de hel. Of naar het niets.

Misschien kun je je voorstellen hoe het is op de koude vloer van een stinkend toiletblok op je hurken te zitten. Misschien kun je de kou voelen die je lichaam helemaal in zijn greep krijgt.

Die je zo erg laat bibberen dat je het niet meer onder controle hebt. Misschien kun je de stilte horen. De doodse stilte, als je je adem inhoudt en alleen maar hoopt dat het iemand anders zal overkomen en dat je er zelf van gespaard zult blijven. Misschien kun je dat allemaal echt. Misschien ook niet.

Ik dacht dat ik het wel zou kunnen. Ik heb me vergist. Jammer genoeg moet ik beleven hoe het echt voelt. Angst kun je niet ruiken, dacht ik vroeger.

‘Miriam.’ Joanne fluistert alleen mijn naam. Met een hoofdknikje wijst ze naar een van de toilethokjes. Ze wil dat we ons daar gaan verstoppen. De voetstappen klinken almaar harder. Hij is daar, heel dichtbij.

Ik knik en dat verbaast me. Ik dacht dat ik niet meer kon knikken. Ik raak Philipps arm aan, maar zijn hele lichaam beeft en hij schudt mijn hand weg.

Joanne en ik kijken elkaar heel even aan. Haar ogen weerspiegelen mijn gevoelens: schrik, onbegrip, angst. En ik besef dat het niet goed zal aflopen. Voor niemand van ons. Dat hij er al een paar verwond heeft, misschien zelfs *doodgeschoten*. En dat hij dat met nog anderen zal doen.

Er komen tranen van paniek in me op. Ik klauw met mijn vingers in mijn arm, zo hard als ik kan. De pijn deert me niet. Ze lucht me eerder op. Want ze verdrijft mijn donkere gedachten, al duurt dat maar heel even.

Een vreemd geluid schrikt Joanne en mij op: Philipp begint te huilen en te krijsen. Ontsteld geven we hem een teken dat hij stil moet zijn. Maar het is al te laat. De voetstappen komen naar onze deur toe.

We aarzelen niet. Geloof me maar, jij zou ook niet aarzelen. Vlug rennen we stilletjes naar een toilethokje. We stappen op het deksel en hurken neer, zodat hij niets van ons kan zien. Hoop ik tenminste. Daarna zetten we de deur op een kier, zoals die van de andere hokjes. We houden onze adem in.

Ja, we laten Philipp gewoon achter. En ja, ik ben me bewust van de gevolgen. Ik weet dat het zijn dood kan betekenen. Maar hoe harteloos het ook mag lijken, als ik bij hem was gebleven, dan had ik mijn eigen doodvonnis getekend. Hier denkt iedereen eerst aan zichzelf. Er zijn geen helden. Die werden door de filmindustrie verzonnen.

Elke seconde lijkt langer te duren dan de vorige. Het is laf van me, ik weet het, maar ik doe mijn ogen toe, knijp ze heel vast dicht, al haalt dat niets uit. Joanne pakt mijn hand en drukt er zo erg op dat de botjes verschuiven.

Ik luister naar de voetstappen. Ze klinken steeds harder, komen dichterbij, blijven staan ... De deur wordt opengedruwd en we krimpen ineen. Philipp ligt nog altijd op de vloer. We kunnen hem niet zien, maar we horen hem. Hij schijnt niet eens te merken dat we weg zijn. Hij lijkt helemaal niets meer te merken.

Het duurt ontzettend lang. Nooit zou ik gedacht hebben dat een seconde als een eeuwigheid kan aanvoelen. Er klinkt een schot. Een kreet. De geur van buskruit hangt in de lucht. Net als op oudejaarsavond. Maar anders. Krachtiger, scherper. Joanne en ik huiveren. Toch geven we geen kik.

Eerst overleven, dan treuren.

Nog een schot. Ook nu geven we geen kik. Stilte. Maar dan horen we iemand snuffen. En we horen de moordenaar heen en weer lopen. Hij huult. Hij huult alsof hij zelf een slachtoffer is.

We houden nog altijd onze adem in. Hij kan ons nog altijd vinden. En ik wil niet aan mijn einde komen zoals Philipp. Op de vloer, met enkele medeleerlingen achter me die geen woord durven te zeggen.

Hij gaat weg. Ik kan het haast niet geloven. Ik wilde al afscheid nemen van het leven, maar hij gaat weg. Verdwijnt gewoon. Misschien komen we hier wel weg. Levend.

We wachten nog even. Een minuut of zo. Moeilijk te zeggen. Ik heb geen notie van tijd meer. Ik maak me los van Joanne en stel vast dat ik in mijn rechterhand helemaal geen gevoel meer heb. Joanne heeft er sporen van haar nagels in achtergelaten. Voorzichtig beweeg ik mijn hand. Nu kan ik ook mijn voeten weer bewegen.

Heel stilletjes trekt Joanne de deur van het toilethokje open.

En daar ligt hij. Zijn gezicht is wit. In een plas van zijn eigen bloed. Zijn bruine haar ziet er mat uit. Zijn ogen staren glazig naar boven. Zijn lippen zijn bleek.

In een boek heb ik gelezen dat doden er vredig uitzien. Zodat je zou kunnen denken dat ze alleen maar slapen. Philipp ligt er wel bij zoals hij nu is: dood. Gewelddadig vermoord. Slachtoffer van een psychopaat.

Ik word onmiddellijk misselijk. Er branden tranen achter mijn oogleden. Maar ze stromen niet. Daarvoor voel ik me te leeg. Te verward. Haast zelf als een dode.

Naast me barst Joanne in snikken uit. Ik druk meteen een hand op haar mond. Ik voel haar kwijl op mijn hand. Ik leg een arm om haar schouders en wieg haar zachtjes heen en weer, zoals je een baby in slaap wiegt. Een enkel haast onhoorbaar 'Ssst' is alles wat over mijn lippen komt. Het klinkt veel te hard tussen

de betegelde muren, vind ik. Als stilte je leven kan redden, geef je aan de begrippen 'hard' en 'zacht' een andere betekenis.

Ik zit op de vloer en hou Joanne in mijn arm. Wat kan ik nog meer doen? Ik laat mijn hoofd naar achteren zakken en stel me voor dat ik in een bos ben. De bomen ruisen en ik kan de dieren horen. Alles is zoals het moet zijn.

Daardoor word ik wat rustiger.

Tot het volgende schot. Daar schrik ik van op. Het werd vlakbij in de gang gelost en het klinkt door alle muren heen.

Waarschijnlijk is blijven zitten het verstandigste. Maar ik sta op en sluip naar de deur. Joanne volgt me niet. Ze blijft slap op de vloer liggen. Als een dode.

Ik duw de deur van het toilethokje op een kiertje. En heel traag, zonder te weten wat me te wachten staat, kijk ik achter de deur. En wat ik zie, is duizend keer erger dan alles wat ik vandaag al gezien heb.

Want de jongen die daar op de vloer ligt, is Tobi. Mijn vriend. De lieve jongen die me vanmorgen een sms'je stuurde dat ik me niet mocht verslapen, want dat het maandag was. Tobi is de jongen met wie ik mijn eerste keer vrijde, de eerste die *Ik hou van je* tegen me zei.

Daar op de vloer ligt Tobi. Tobi, die op de kermis een teddybeer voor me wilde schieten. Maar even later bracht hij me een schaap, want hij had niet genoeg punten voor een beer. Tobi, die om de twee zaterdagen het ontbijt voor me klaarmaakte als we in de woonwagen van zijn ouders overnacht hadden. Tobi, die bij ons eerste afspraakje pizza voor me wilde bakken, maar uiteindelijk knoeiden we ons helemaal vol bloem. Tobi, die alleen maar mijn hand hoefde vast te nemen om me te troosten. Tobi,

die alleen maar naar me hoefde te glimlachen opdat ik me erg mooi en onoverwinnelijk kon voelen.

Die Tobi ligt daar nu op de vloer. *Mijn Tobi*.

Hij ziet me. Hij ligt zowat tien meter van me vandaan, maar ik zie zijn groene ogen. Zwijgend kijkt hij me smekend aan. Hij smeekt me hem te helpen.

En je vermoedt al wat er nu gaat gebeuren, of niet? Je kunt het al helemaal voor je zien. Ik, Miriam Brand, ren naar hem toe. Om mijn vriend te redden trek ik de aandacht van de jongen met het wapen. Je ziet voor je hoe ik moedig mijn leven voor hem op het spel zet. Alles doe ik uit liefde voor die jongen.

Ach, waarom zou ik liegen? Ik blijf waar ik ben. Ik kan het niet aan Tobi in zijn ogen te kijken. Ik wend mijn hoofd af. Ik kan er niet tegen te zien hoe mijn vriend sterft. Ik kan er ook niet tegen te horen hoe hij hard en paniekerig naar adem snakt. Hoe zijn ademhaling tegelijk almaar zwakker en onregelmatiger klinkt. Ik kan hem niet redden. Maar ik kan ook de deur niet dichtdoen en naast Joanne gaan zitten. Ik kan helemaal niets meer.

Pang. Als verlamd hoor ik het volgende schot. Ik zie twee meisjes door de gang lopen. Nog een schot. Ik hoor een lichaam vallen. Het lichaam van een kind dat pas in het vijfde leerjaar zit. Ik kan haar vriendinnetje horen krijsen. Ze vlucht weg. Holt het volgende klaslokaal in en gooit de deur dicht. De paniekzaaier loopt verder de gang in. Hij is nu ongeveer vijftien meter van me vandaan.

Ineens, zomaar, roept Joanne mijn naam.

De paniekzaaier draait zich bliksemsnel om ...

... en hij kijkt recht in mijn ogen.